

Motion till riksdagen 2005/06: MJ559

av Marie Nordén m.fl. (s)

Den svenska rovdjurspolitiken

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om att genomföra en översyn av hela rovdjurspolitiken och utvärdera den utifrån ett nationellt, regionalt och lokalt perspektiv.

Motivering

Sedan riksdagen beslutade om en sammanhållen rovdjurspolitik, i syfte att göra det lättare för landsbygdens folk att acceptera rovdjur i sin närhet, har diskussionerna gått heta. Är 200 vargar rätt antal för en livskraftig vargstam? Hur ska vi nå dit? Ska vi nå dit? Hur många björnar ska skjutas i år, är kvoten den rätta och hur många finns det egentligen? Borde inte lodjur jagas även utanför renbetesland?

Frustrationen hos djurägare som inte har kunnat skydda sina tamdjur är inte svår att förstå. Att den acceptans som man önskade uppnå våren 2001 med beslutet i riksdagen inte har lyckats är uppenbart. Undersökningar visar att ju närmare man lever rovdjuren desto lägre förståelse har man för den svenska rovdjurspolitiken. Att inte kunna göra någonting annat än att se på när din hund attackeras av t.ex. varg är inte rimligt. Att en jägare som skyddar sitt djur ska dömas till fängelse är inte acceptabelt.

En grundförutsättning för rovdjursförvaltningen är lokal och folklig acceptans. Den kan uppnås endast genom en förändrad rovdjurspolitik med ökad tydlighet och ett förändrat förhållningssätt till dem som lever med rovdjuren, dvs. en ökad förståelse från övriga samhället för den verklighet de lever i. Det är fråga om att det väcker rädsla och ilska då orädda vargar går rätt igenom samhällen och söker upp människor som de rimligtvis borde vara rädda för, att björnar söker sig allt närmare bebodda trakter och att det inte är orimligt att känna rädsla för vad som skulle kunna hända. Det finns skäl att i en översyn av rovdjurspolitiken utvärdera om habitatdirektivets artikel 16 är implementerad på ett tillfredsställande sätt i svensk lag.

Fel! Okänt namn på

Rovdjurspolitiken måste ha ett nationellt, regionalt och lokalt perspektiv. I dag är det mindre än en tredjedel av landets yta som får bära hela tyngden av en mycket ambitiös rovdjurspolitik. Allt pekar på att en fortsatt antalsmässig utveckling av rovdjuren innebär ytterligare koncentrationer av varg, björn och lodjur i samma område. Detta påverkar människors livsvillkor på ett genomgripande sätt. Frågan bör ställas om inte rovdjursförvaltningen delvis bör regionaliseras utifrån de erfarenheter vi nu har om hur och var stammarna har etablerat sig.

Sedan 2000 då förslaget om en sammanhållen rovdjurspolitik lämnades till riksdagen har den biologiska kunskapen om rovdjuren ökat betydligt. Inför riksdagsbeslutet stod en forskarrapport om minsta livskraftiga population i centrum för vargstammens numerär. Sedan dess har det tillkommit fakta som inte var kända när rovdjursutredningen genomfördes. Kunskapen om vargstammens genetiska status har ökat väsentligt. Lodjursstammen har mer än fördubblats de senaste tio åren utanför renskötselområdet. Trots detta och trots bristfälligt inventeringsunderlag beslutade Naturvårdsverket att stoppa lojakten i landets lodjurstätaste delar eftersom man ansåg det säkerställt att den samlade stammen är mindre än beslutad miniminivå. Detta exempel visar tydligt behovet av att stärka det regionala inflytandet över rovdjursförvaltningen. Genom forskning har således kunskapen om våra stora rovdjur ökat avsevärt sedan år 2000, och nu fem år senare är det hög tid att utvärdera den svenska rovdjurspolitiken.

Stockholm den 4 oktober 2005

Marie Nordén (s)

Gunnar Sandberg (s)

Karin Åström (s)